

Христо Миндовъ

Пъсень на гората

Днесъ децата донесоха отъ гората много цвѣтя и храсти: маргарити, бѣли като монахини, божури, червени като сърдца, лай-кучки, жълти като злоба, зайчисѣнки, замрежени като скръбъ, бѣлѣ, виещъ се като тънки змии, пѣвитѣ.

Момичетата направиха вѣнци, които окачиха на вратитѣ на горската хижа; момчетата отсѣкоха клони, които привързаха за прозорцитѣ.

Довечера ще има танци и хора.

Огньове ще горятъ, ще свирятъ китари и мандолини, женитѣ и мъжетѣ ще танцуватъ.

На праздника на гората всичко е позволено. Хората спятъ въ гората съ очи обърнати къмъ небето, съ снопъ зеленина въ рждетѣ. Свети Георги се разхожда презъ нощта въ гората и поръсва спящитѣ съ цѣлебна роса. Болнитѣ оздравяватъ, здравитѣ се развеселяватъ, дърветата пушатъ млади клони, корени и шума. Свети Георги благославя хората и гората: — Бждете благословени! Свети Георги казва: „Защо ми е този свѣтъ, ако нѣма гори, дървета, храсти, трева, шума, птички, пеперуди! Не си заслужава тогава да се живѣе. Пустъ ще бжде свѣтътъ!“

Сега е пролѣтъ. Наоколо всичко е зелено. Дърветата шумолятъ, а разлюлѣнитѣ въ небето пѣсни на птичкитѣ падатъ въ гората и звѣнятъ въ чашкитѣ на